

Arrest

nr. 213 713 van 10 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. SCHELLEMANS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 14 december 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 december 2015.

1.2. Op 29 mei 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoekster verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Hazara van origine en hebt u de Afghaanse nationaliteit. U hangt het sjiiitisch geloof aan. U bent afkomstig uit het dorp Qalai Sabz, gelegen in het district Jalrez in de provincie Wardak. Toen u 5 à 6 jaar oud was overleed uw vader. Op 14 à 15-jarige leeftijd verhuisde u samen met uw moeder, broer en zus naar Iran. Jullie verlieten Afghanistan omwille van de oorlog met de Sovjet-Unie en omdat er niemand meer was om voor jullie te zorgen. In Iran vestigden jullie zich in de hoofdstad Teheran. U trouwde ongeveer 30 jaar geleden met S. K. B. en u kreeg 5 kinderen, H., Z., A., Hu. en M.. Toen uw zoon na een huwelijksfeest op weg was naar zijn werk, werd hij overvallen. De dieven staken uw zoon neer met een mes. De Iraanse politie behandelde jullie nadien slecht en vroeg de verblijfskaart van uw zoon. Uw zoon zei dat zijn verblijfskaart in een tas zat die gestolen was door de dieven. In plaats van jullie te helpen trok de politie jullie verblijfsdocumenten in. Daarna verbleven jullie illegaal in Iran. Op 18 augustus 2015 verlieten u en uw gezin Iran en reisden jullie naar Griekenland. Daar raakten jullie gescheiden van uw echtgenoot. Op 14 december 2015 kwam u aan in België, waar u op 15 december 2015 een verzoek tot internationale bescherming indiende amen met uw dochter Z. (CGVS X). Uw dochter M. (CGVS X) deed op 21 juni 2016 een verzoek tot internationale bescherming. Uw zoon H. (CGVS X) diende reeds op 30 mei 2011 een verzoek tot internationale bescherming in. In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest u de algemene veiligheidssituatie in uw regio van herkomst. Daarnaast vreest u dat uw dochters in Afghanistan op de weg zouden worden verkracht of gedood. U verklaart ook geen plaats te hebben in Afghanistan om te leven. Ter staving van uw aanvraag legt u volgende originele documenten neer: een huwelijksfoto, drie vluchtelingenkaarten, twee vaccinatiekaarten, een aanvraag tot tracing van het Rode Kruis, twee attesten van opleidingen in de Nederlandse taal en een medisch attest dd. 30/03/2018. Daarnaast legt u kopieën voor van volgende documenten: zes Amayesh kaarten van uzelf en uw gezinsleden, twee Iraanse schooldocumenten en een Iraanse vaccinatiekaart.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk heeft gemaakt.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet voorafgaandelijk worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat hoewel u verklaart dat u uw volledige volwassen leven hebt doorgebracht in Iran, uw vrees voor terugkeer dient te worden beoordeeld ten opzichte van Afghanistan, het land waarvan u verklaart de nationaliteit te hebben (CGVS X, p.37).

U verklaart dat jullie sjiiitische Hazara zijn en dat u schrik heeft dat uw dochters in geval van terugkeer zullen verkracht en gedood worden. Gevraagd of u enige concrete indicaties heeft dat dit zou kunnen gebeuren met uw dochters bij terugkeer of dat u de algemene veiligheidssituatie vreest, stelt u louter dat u het gezien heeft op TV en in het nieuws (CGVS X, p. 37-38). Uit deze beweringen kan echter niet zomaar een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde afgeleid worden. U slaagt er niet in deze elementen te individualiseren. Het louter verwijzen naar uw geloof en uw etnie, volstaat niet om in uwen hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. In dit verband moet tevens worden gesteld dat uit informatie beschikbaar op het CGVS, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat hoewel Hazara's regelmatig het slachtoffer worden van aanvallen van extremistische soennitische groeperingen, er niet kan worden gesteld dat er in Afghanistan sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van het feit dat zij Hazara's zijn. Bovendien moet worden opgemerkt dat een algemene verwijzing naar aanslagen waarbij Hazara's in Afghanistan zijn omgekomen geenszins volstaat om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming. U dient uw ingeroepen vrees als Hazara bij terugkeer naar Afghanistan in concreto aan te tonen, wat u niet hebt gedaan (CGVS X, p. 38).

Daarnaast stelt u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat jullie geen plaats hebben om te leven in Afghanistan en dat het onveilig is in uw regio van origine (CGVS X, p.27).

Zoals hieronder werd vastgesteld, biedt u echter geen zicht op uw werkelijke regio van herkomst binnen of buiten Afghanistan, waardoor u het Commissariaatgeneraal onmogelijk maakt een afweging te maken of in deze regio van herkomst een reëel risico bestaat omwille van de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict, in het kader van van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Voor de rest dient opgemerkt te worden dat bovenstaande elementen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Wanneer u wordt gevraagd wat u nog vreest bij terugkeer naar Afghanistan verklaart u alles gezegd te hebben (CGVS X, p. 38).

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo bestaat er actueel in Balkh, Bamiyan, Daykundi, Kaboel, Panshir en Samangan geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 3-4), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de identiteit van uw echtgenoot en uw dochters, uw langdurig verblijf in Iran en uw oorspronkelijke plaats van herkomst in Afghanistan. Bij uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal netwerk in Kaboel dienen ernstige vraagtekens te worden geplaatst.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen in verband met uw oorspronkelijke plaats van herkomst in Afghanistan niet kunnen overtuigen.

U verklaart in het dorp Qalai Sabz te hebben gewoond in het district Jalrez, gelegen in de provincie Wardak, tot de leeftijd van 14 à 15 jaar (CGVS X, p.5). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat Jalrez een Pashtun meerderheid heeft (48% Pashtuns, 47% Hazara's en 5% Tadzjieken). Wanneer u wordt gevraagd welke etniciteiten in Jalrez wonen verklaart u dat er een meerderheid aan Hazara in Jalrez woont en dat er ook Sayeds voorkomen. Het is dan ook opmerkelijk dat u Pashtunen zelfs niet kan opgeven als een etnie die voorkomt in uw regio van herkomst Jalrez. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd verklaart u vaagweg dat Jalrez het district is, maar dat u in het dorp Qalai Sabz woonde. Er werd echter expliciet naar de etniciteiten in het district in het algemeen gevraagd. U werd geconfronteerd met het feit dat u tot de leeftijd van 14 à 15 in Jalrez woonde. U werd gewezen op het feit dat u toch enig notie moet hebben gehad van wie rond u en in de andere dorpen woonde. Als reactie vraagt u 'hoe u een plaats kan verstaan en weten hoe de situatie daar is indien u die plaats niet bezocht'. Dat u niet weet dat er Pashtunen in uw district woonden, terwijl uit informatie waarover het CGVS blijkt dat deze etnie de meerderheid had in het district, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw herkomst uit het district (CGVS X, p.20-21). Het is verder opmerkelijk dat u, als iemand afkomstig uit een district met een Pashtun meerderheid, geen enkel woord in de Pashtun taal leerde tijdens uw kindertijd. U verklaart vreemd genoeg dat er geen mensen waren die Pashtu spraken (CGVS X, p.22).

Wanneer u wordt gevraagd naar de redenen waarom u Jalrez en Afghanistan verliet, antwoordt u dat dit was omwille van de oorlog tegen de Sovjets. U voegt toe dat er daarnaast niemand was in Afghanistan om voor jullie te zorgen. Wanneer u wordt gevraagd te vertellen over de oorlog en de gevechten tegen de Sovjets en gevraagd wordt wat u zich daarvan herinnert, antwoordt u zich daar niets van te herinneren omdat u erg jong was. U werd daarna gewezen op het feit dat u uw hele kindertijd, tot de leeftijd van 14 à 15 jaar in Afghanistan verbleef. U werd gewezen op het feit dat u daar zaken over moet kunnen herinneren. Als reactie stelt u te herinneren dat de Sovjets jullie regio aanvielen, er plunderden en dat jullie voor twee dagen en nachten jullie huis niet konden verlaten. Wanneer u wordt gevraagd te vertellen over die twee dagen en hoe u die twee dagen persoonlijk beleefde legt u erg vage verklaringen af. Zo stelt u dat het een moeilijk leven was voor jullie, aangezien er geen ouder persoon was om voor jullie te zorgen. Wanneer u wordt gevraagd wat u herinnert over de gevechten zelf stelt u verdrietige herinneringen te hebben. U stelt dat u kan sterven indien u dergelijke verdrietige herinneringen niet vergeet. U werd daarna gewezen op het feit dat u daar toch iets moet over kunnen vertellen, ondanks dat het moeilijk kan zijn om er over te praten. Als reactie stelt u dat u in die periode niet buiten het huis mocht komen als vrouw. U vraagt zich af hoe u dan kennis kan hebben van dergelijke zaken. U herhaalt dat die twee dagen en nachten dat jullie binnen bleven een verdrietig moment was voor u. Wanneer u wordt gevraagd wat u nog kan vertellen over die twee dagen en wat u daarvan herinnert, verklaart u bijna alles vergeten te zijn. Nochtans beweert u op dat moment 14 jaar geweest te zijn. Zelfs al wordt er rekening gehouden met uw jonge leeftijd op het moment van de feiten, dient opgemerkt te worden dat u bijzonder weinig kan vertellen over deze belangrijke gebeurtenis in uw leven. Wanneer u wordt gevraagd tegen wie de Sovjets aan het vechten waren in die tijd, verklaart u dat u niet veel over politiek wist omdat u een klein meisje was. Wanneer u wordt gevraagd of u enige Mujahideen kent die tegen de Sovjets vochten in die periode, herhaalt u dat u niets wist over politiek. Wanneer u wordt gevraagd of u enige specifieke veiligheidsincidenten herinnert die in Jalrez en Afghanistan in het algemeen gebeurden in die periode, antwoordt u dat niet te herinneren omdat u te jong was. U werd er daarna op gewezen dat het begrijpelijk is dat u veel zaken vergeten bent. Er werd echter ook gewezen op het feit dat u Afghanistan verliet op de leeftijd van 14 à 15 jaar en dat het opmerkelijk is dat u bijna alles vergat. Als reactie verklaart u enkel te herinneren dat de Sovjets de vrouwen niet lastig vielen en dat ze enkel mensen arresteerden die wapens hadden. Wanneer u wordt gevraagd of u enige specifieke voorbeelden kent van mensen die gearresteerd werden omdat ze wapens hadden moet u het antwoord schuldig blijven. Terug verwijst u naar het feit dat vrouwen beperkt waren tot hun huizen.

U werd daarna gewezen op het feit dat vrouwen wel contact hebben met mannelijke familieleden. U werd geconfronteerd met het feit dat het opmerkelijk is dat u zo weinig kan vertellen over het conflict in die periode. Als reactie stelt u dat u in die periode geen vader had en dat uw broer nog te jong was. U stelt wel te hebben gesproken tegen de buurvrouwen in die periode en dat die soms over de situatie spraken (CGVS 1537385, p.7). Het blijft echter opmerkelijk dat u zo weinig herinnert over de reden waarom u Jalrez en Afghanistan verliet en over het conflict in het algemeen in die periode.

De verklaringen over uw leven in het district Jalrez kunnen al evenmin overtuigen. Uw verklaringen zijn namelijk erg vaag. Zo verklaart u nooit buiten te zijn gaan spelen als kind omdat uw moeder u dat niet toeliet. U voegt toe dat u enkel voor uw eigen huis of het huis van een buur mocht spelen. Wanneer u wordt gevraagd welke plaatsen u allemaal hebt bezocht in Jalrez gedurende uw kindertijd antwoordt u vaagweg dat u nergens ging behalve uw eigen huis en de nabijgelegen huizen tot dat jullie vertrokken naar Iran. Dat u tot de leeftijd van 14 à 15 jaar geen enkele andere plaats zou hebben bezocht naast uw eigen huis en de nabijgelegen huizen is weinig waarschijnlijk. Dergelijke vage verklaringen ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van uw herkomst uit het dorp Qalai Sabz in het district Jalrez (CGVS X, p.24).

Gevraagd naar dorpen die in dezelfde vallei als uw dorp Qalai Sabz liggen kan u maar vier dorpen geven. Wanneer u wordt gevraagd of u de namen van andere dorpen in de vallei herinnert verklaart u geen andere dorpen te herinneren. U voegt toe dat u erg jong was toen u de regio verliet. Wanneer u wordt gevraagd of Qalai Sabz subdorpen heeft antwoordt u ontkennend en verklaart daarna dat u het zich niet herinnert. U herhaalt dat u erg jong was toen u de regio verliet en stelt dat de dorpen waar u eerder de naam van gaf naast elkaar in de vallei liggen (CGVS X, p.6).

Verder kent u Hazarajat niet terwijl dit volgens informatie waarover het CGVS beschikt de regio in Afghanistan is waar de Hazara traditioneel wonen. Wanneer u wordt gevraagd naar de provincies in Afghanistan waar veel Hazara's wonen, naast uw geboorteplaats Wardak, kan u er maar twee geven, namelijk Bamyam en Ghazni. Wanneer u wordt gevraagd naar andere provincies waar veel Hazara wonen verklaart u er geen andere te kennen (CGVS X, p.17-18).

Ten tweede dient opgemerkt dat uw en uw dochters inconsistente verklaringen afleggen over hun identiteit.

Zo verklaren uw dochters B. te heten, maar leggen ze anderzijds Iraanse verblijfsdocumenten voor op naam van R.. Hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan te zeggen dat de broer van uw man, die eerder naar Iran verhuisd was, zijn naam veranderde naar R. omdat de Iraanse autoriteiten de naam B. niet aanvaardden. U verklaart verder dat uw man, die later naar Iran verhuisde, daarom ook zijn naam veranderde naar R. (CGVS X p. 13-14). U werd op het bevreemdende karakter gewezen van dit verhaal en geconfronteerd met het feit dat B. toch geen moeilijke naam is. U werd gevraagd voor welke reden de Iraanse autoriteiten die naam niet zouden aanvaarden. Als reactie stelt u dat Iraniërs Afghanen haten. U stelt dat dit gewoon een excuus was voor de Iraniërs om problemen te kunnen bezorgen voor de Afghanen. U voegt toe dat jullie daar niets aan konden doen (CGVS X, p.14). Uw verklaringen hieromtrent overtuigen echter maar weinig. Bovendien verklaarde uw dochter Z. op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat ze nooit een andere naam gebruikt heeft dan B. (Verklaring DVZ X, vraag 3). Hiermee geconfronteerd, beweert ze aanvankelijk dat ze die vraag op de DVZ nooit hebben gesteld alvorens ze na een tweede confrontatie antwoordt dat als die vraag haar werd gesteld, ze de vraag niet goed had begrepen (CGVS X, p. 15-16). Deze verklaring weet evenmin te overtuigen en doet ernstige vragen rijzen over jullie voorgehouden identiteit en jullie eerdere verblijfplaatsen voor jullie komst naar België.

Aangaande uw voorgehouden lang verblijf in Iran moet bovendien opgemerkt worden dat uw verklaringen in verband met uw langdurig verblijf daar niet kunnen overtuigen.

Zo verklaart u geen andere Afghanen persoonlijk gekend te hebben in de stad Teheran, naast uw eigen familie. U stelt dat er in uw buurt in Teheran Afghanen waren van Hazara, Tadzjiekse en Oezbeekse etnie. Wanneer u echter wordt gevraagd welke Afghaanse Tajieken u persoonlijk in Teheran kende, verklaart u er niemand gekend te hebben. Wanneer u wordt gevraagd welke Afghaanse Hazara's u persoonlijk kende in Teheran, die geen familie zijn van u, kan u geen namen noemen en verklaart u dat jullie geen contact hadden met hen. Wanneer u wordt gevraagd waarom jullie geen contact hadden met hen stelt u dat uw echtgenoot een strikte man was die niet hield van dergelijke contacten.

Wanneer u wordt gevraagd welke Afghaanse Oezbeken u persoonlijk kent in Teheran, antwoordt u wederom dat u niemand kende. U werd daarna geconfronteerd met het feit dat u erg weinig Afghanen persoonlijk kent in Teheran. U werd gevraagd voor welke reden u niet meer contact had met de Afghaanse en vooral de Afghaanse Hazara gemeenschap daar. Als reactie herhaalt u dat uw man een strikte man was die niet hield van dergelijke contacten. Dit kan echter weinig overtuigen. U werd gewezen op het feit dat het begrijpelijk is dat u uit een cultuur komt waar vrouwen beperkingen hebben om deel te nemen aan het publiek leven. U werd echter gewezen op het feit dat het niet geloofwaardig is dat u nooit contacten had en nooit buiten kwam. Als reactie hierop vraagt u wat een vrouw kan doen indien een man haar dat niet toelaat en haar waarschuwt. Dat u geen enkele andere Afghaan persoonlijk zou gekend hebben in al die jaren dat u in Teheran verbleef (ongeveer 30 jaar) is niet aannemelijk. Dit ondermijnt dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw beweerde langdurig verblijf in de stad Teheran in Iran (CGVS X, p.6-7; CGVS X, p.18-19).

De andere verklaringen die u aflegt in verband met de Afghaanse gemeenschap in Teheran overtuigen al evenmin. Aangezien u ongeveer 30 jaar in Teheran verbleef is het opmerkelijk dat u er nooit naar een Afghaanse begrafenis ging van mensen die geen familie zijn van u en dat u er nooit naar een Afghaans trouwfeest ging van mensen die geen familie zijn van u (CGVS X, p.35). Wanneer u wordt gevraagd bij wie jullie feestdagen of festiviteiten, zoals Eid, vierden in Teheran, antwoordt u dat jullie naar het huis van uw broer zouden gaan. Wanneer u wordt gevraagd of er enige andere mensen waren met wie u speciale dagen zoals dat vierde antwoordt u vreemd genoeg dat er geen andere mensen waren waarmee u dergelijke dagen vierde. U stelt dat jullie geen andere mensen kenden om contact met te hebben op zulke gelegenheden (CGVS X, p.35-36). Wanneer u wordt gevraagd of u enige andere Afghaanse mensen kent die gedeporteerd werden, antwoordt u dat u geen dergelijke mensen kende. U voegt vaagweg toe dat er wel elke dag mensen werden gedeporteerd. Islam Qala kent u niet, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat via deze grensovergang naar Afghanistan het grootste deel van de deportaties wordt uitgevoerd. Als iemand die een periode illegaal in Iran leefde zou mogen verwacht worden dat zij ten minste kennis heeft van deze grensovergang (CGVS X, p.36). Liwa Fatemyoun kent u evenmin, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat dit een militie is waarin Afghaanse Hazara's worden gerekruteerd door de Iraanse overheid om te gaan strijden in de burgeroorlog in Syrië. Dat u dit niet kent, als Afghaanse Hazara die jarenlang in Iran verbleef, is opmerkelijk (CGVS X, p.36). U kent verder maar één Afghaanse school in de stad Teheran (CGVS X, p.23).

De verklaringen die u aflegt over uw leven in de stad Teheran kunnen al evenmin overtuigen. Wanneer u wordt gevraagd welke plaatsen in Teheran en Iran u bezocht antwoordt u enkel een schrijn te hebben bezocht in de buurt van jullie huis. U voegt toe dat er geen andere plaats was om naartoe te gaan en dat u niet naar een andere plaats ging. Wanneer u wordt gevraagd waarom u geen enkele andere plaats in Iran en Teheran bezocht, antwoordt u dat het probleem was dat Iraniërs Afghanen uitscholden en dat de Iraniërs u niet gelukkig lieten zijn en u niet vrij lieten bewegen. Dat u geen enkele andere plaats in Teheran bezocht in al de jaren dat u er leefde is niet aannemelijk. Volgens uw verklaringen zou u er namelijk al sinds het begin van de jaren 80 leven (CGVS X, p.25; CGVS X, p.7).

Ook uw dochter Z. legt weinig overtuigende verklaringen af over haar verblijf in Iran. Zo beweert ze dat ze als Afghaanse enkel naar sommige schrijnen mocht gaan in Iran. Dat Afghanen nergens anders naartoe zouden mogen gaan in Iran lijkt echter zeer buitensporig (CGVS X, p.18). Voorts is het niet aannemelijk dat ze meermaals beweert dat jullie nooit omgingen met Afghanen in Iran: "we kenden ze niet, we hadden geen contact met ze" (CGVS X, p.18). Ze beweert echter wel dat haar familie sjaals maakten voor Afghaanse bruiloften, en dat jullie klanten Afghanen waren. Echter, gevraagd of ze iets kan vertellen over deze Afghaanse klanten, ontwijkt ze eerst de vraag alvorens ze beweert dat ze niet met de Afghaanse klanten sprak (CGVS X, p. 18-19). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen. Voorts is het zeer opvallend dat ze niet eens weet of haar vader Afghaanse vrienden had of niet. Bovendien gevraagd of ze ooit Afghaanse burens had, antwoordt ze bevestigend maar beweert ze dat jullie geen contact met deze burens hadden. Ze weet niet eens hoe ze heten (CGVS X p. 19). Ook deze verklaring kan allerminst overtuigen.

Ook dient opgemerkt dat de verklaringen van uw dochter Z. omtrent haar Iraanse verblijfskaart niet overeenstemmen met de informatie beschikbaar op het CGVS. Zo beweert ze dat haar Iraanse verblijfskaart van de achtste registratieronde (Amayesh 8), waarvan ze beweert dat het de laatste verblijfskaart was die ze bezat, een jaar geldig was in 1393 (maart 2014/maart 2015 volgens de gregoriaanse kalender).

Ze weet evenwel niet van welke datum tot welke datum deze kaart geldig was. Ze komt daarover niet verder dan de vage verklaring dat het "bijvoorbeeld" van de derde tot de derde geldig was (CGVS X, p. 21-22). Volgens de beschikbare informatie werd de Amayesh 8 evenwel uitgereikt in mei 2012, ofwel twee jaar eerder. Wat betreft de door haar neergelegde Iraanse vluchtelingenkaart uit haar kindertijd, moet worden opgemerkt dat het opvallend is dat dit bijna twintig jaar oude document in zo goed als nieuwe staat verkeert. Wat betreft de Iraanse vaccinatiekaart en het Iraanse puntenblad moet bovendien worden opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een asielrelaas te ondersteunen, zoals diploma's etc. Wat betreft de e-mail van uw advocaat met bijgevoegd een bevestigingsmail van het UNHCR uit 2014, moet worden vastgesteld dat deze mail betrekking heeft op uw zoon H. (O.V. X) die reeds sinds 2011 in België verblijft en in 2015 de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg. Bovendien moet worden opgemerkt dat elk dossier op zijn eigen merites beoordeeld dient te worden. In de bevestigingsmail staat overigens dat de naam B. niet werd teruggevonden in de database, enkel de naam R.. Echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, kan er geen geloof worden aan uw verklaringen over de naamswijziging van uw echtgenoot en uw dochters.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk sinds uw veertiende of vijftiende onafgebroken in de stad Teheran in Iran te hebben verbleven.

Tot slot dient opgemerkt dat er vraagtekens dienen geplaatst te worden bij uw verklaringen over uw familiaal netwerk in de stad Kabul.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat de echtgenoot en de zonen van uw zus die in 2014 gestorven is, in Kaboel wonen (CGVS X, p.14-15). U verklaart hieromtrent dat deze zonen volwassen mannen zijn (CGVS X, p. 15). U beweert evenwel dat uw familie geen contact meer met ze heeft gehad sinds de dood van uw zus (CGVS X, p.19-20). Wanneer u gevraagd wordt waarom u geen contact meer had met de familie van uw zus in Kaboel na haar dood, ontwijkt u de vraag en komt u niet verder dan de blote bewering dat de situatie in Afghanistan zo is dat wanneer families weg zijn van elkaar dat ze dan niet veel contact meer hebben met elkaar (CGVS X, p.20). Ook deze verklaring kan allerm minst overtuigen. Wanneer bovendien in rekening wordt genomen dat noch u, noch uw dochter beweert te weten wat uw neven doen van werk (CGVS X, p. 19; CGVS X, p. 15), doet dit het sterke vermoeden rijzen dat jullie mist willen spuien over jullie netwerk in Kaboel.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de identiteit van uw familieleden, uw verblijf in Iran, uw oorspronkelijke plaats van herkomst in Afghanistan en dat er vragen kunnen gesteld worden bij uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal netwerk in Kaboel. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk profiel en het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekspllicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

Volledigheidshalve moet ten slotte worden opgemerkt dat in hoofde van uw dochters M. en Z. eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd.

De informatie waarop deze beslissing werd gebaseerd werd toegevoegd aan het administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas, haar identiteit, haar langdurig verblijf in Iran en haar herkomst en netwerk in Afghanistan wel degelijk geloofwaardig zijn.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift nog volgende stukken: het artikel “Rezaï” van Wikipedia (stuk 2), de COI Focus “Afghanistan. Afghaanse Vluchtelingen in Iran en Pakistan: documentenfraude” van 30 november 2017 (stuk 3), de COI Focus “Iran. Afghanen in Iran: verblijfsstatuten en voorzieningen” van 15 maart 2018 (stuk 4), het rapport “Afghan Children’s Access to education in Iran” van Norwegian Refugee Council van januari 2017 (stuk 5), een brief van verzoeksters raadsman en stukken van 18 februari 2018 aan Dienst Vreemdelingenzaken, Cel Dublin (stuk 6), de aanvraag aan UNHCR tot bijkomende informatie van 25 april 2018 (stuk 7) en een mail van verzoeksters raadsman aan de verwerende partij van 26 april 2018 met bijkomende stukken (stuk 8).

Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota voor met volgende stukken: een brief van UNHCR van 13 juli 2018 (stuk 1), een oude rantsoenkaart van de familie (stuk 2), een foto van verzoeksters gezin bij het graf van de moeder van Z. S. die in Iran is begraven (stuk 3), een foto van H.

B. en internetartikelen en -foto's van de 'Borj Milad' (stukken 4-6) en een foto van de rapportuitreiking van het jongste kind (stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming afgewezen om reden dat (i) verzoeksters verklaringen in verband met haar oorspronkelijke plaats van herkomst in Afghanistan niet kunnen overtuigen, (ii) verzoeksters dochters inconsistente verklaringen afleggen over hun identiteit, (iii) verzoeksters verklaringen in verband met haar langdurig verblijf in Iran niet kunnen overtuigen en (iv) er vraagtekens kunnen worden geplaatst bij verzoeksters verklaringen over een familiaal netwerk in Kabul.

2.3.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan het feit dat H. (CG nr. X) de zoon is van verzoekster. Uit de door verzoekster bijgebrachte beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verzoekschrift, stuk 6) blijkt dat H. de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat de beslissing in dit verband niet verder werd gemotiveerd en dat in het voorliggende administratief dossier geen gehoorverslag van verzoeksters zoon H. werd bijgesloten, zodat de Raad geen zicht heeft op de motieven die ten grondslag liggen van deze toekenning van de subsidiaire bescherming in hoofde van H.. Wel kan uit de beslissing blijken dat de commissaris-generaal de geboorte van H. in Iran, zijn herkomst uit Afghanistan en zijn verblijf in Iran als Afghaans vluchteling geenszins betwist.

Bovendien blijkt uit de mail van UNHCR van 12 september 2014 (zie administratief dossier, map 'Documenten', stuk 12 en verzoekschrift, stuk 8) dat de naam van H. R. werd terugvonden in de Iraanse "Amayesh"-vluchtelingendatabank 2008-2009. Hoewel wordt aangegeven dat het gezin geregistreerd staat onder de naam R. en de naam B. niet kan worden teruggevonden, blijkt uit de e-mail dat UNHCR de overige persoonsgegevens heeft geverifieerd en dat zij overeenstemmen met de verklaringen en voorgelegde documenten van H.. Zo wordt melding gemaakt van de voornaam van de vader van H., alsook de correcte familienaam van zijn moeder - dit is verzoekster - en de juiste geboortedatum van H..

Met de thans ter terechtzitting bijgebrachte e-mail van UNHCR van 13 juli 2018 (stuk 1 van rechtsplegingsdossier, stuk 9) bevestigt UNHCR dat de door het gezin voorgelegde "Amayesh"-kaarten overeenstemmen met de informatie uit de Iraanse databank van Afghaanse vluchtelingen. Er wordt immers bevestigd dat Z. R., M. R., H. R. en Za. S. geregistreerd stonden in de databank en dat deze familiesamenstelling overeenstemt met de vorige verificatie in 2014 van H. B. (*alias* H. R.).

In het verzoekschrift wordt voorts een aannemelijke verklaring gegeven met betrekking tot de verschillende achternamen. Zo wordt dienaangaande aangevoerd dat verzoeksters man zich bij zijn aankomst in Iran liet registreren onder de naam R. in plaats van B. omdat diens broer reeds eerder naar Iran was gevlucht en bij zijn registratie bij de Iraanse overheid onder zijn eigen, typisch Afghaanse naam B. te maken kreeg met spot en minachting. Hierop besloot de broer van verzoeksters man om de Iraans klinkende naam R. (verzoekschrift, stuk 2) aan te nemen. Om verdere discriminatie en spot vanuit de Iraanse maatschappij te vermijden en om dezelfde naam aan te nemen als zijn broer, besloot verzoeksters man dan ook om zich onder de naam R. te laten registreren bij de Iraanse overheid. Deze praktijk wordt overigens bevestigd door de e-mail van UNHCR van 13 juli 2018 (stuk 1 van rechtsplegingsdossier, stuk 9) die stelt dat het aannemen en identificeren met een familienaam een recent verschijnsel is voor Afghanen, waarbij het merendeel van de Afghaanse bevolking er weinig belang aan hecht.

De vaststelling dat verzoeksters dochter Z. op de Dienst Vreemdelingenzaken niet zou hebben aangegeven een andere naam dan B. te hebben gebruikt, doet geen afbreuk aan de Iraanse "Amayesh"-kaart waaruit kan worden afgeleid dat het hele gezin als Afghaanse vluchtelingen gedurende verschillende jaren een reële bescherming genoten in Iran.

Voorts brengt verzoekster door middel van een aanvullende nota een oude rantsoenkaart bij op naam van haar echtgenoot S. K. van 1994 (stuk 2 van rechtsplegingsdossier, stuk 9), stuk dat eveneens werd neergelegd door H. B., verzoeksters zoon, ter staving van diens verzoek om internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat, hoewel niet wordt getwijfeld aan het feit dat H. de zoon is van verzoekster, dat hij geboren is in Iran en er zijn hele leven als Afghaans vluchteling heeft doorgebracht, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de respectievelijke beslissingen van verzoekster en haar zoon tot tegengestelde besluiten is gekomen nu verzoeksters verzoek om internationale bescherming onder meer wordt afgewezen geen geloof wordt gehecht aan haar langdurig verblijf in Iran. Dit klemmt des te meer nu verzoekster ter terechtzitting een aantal nieuwe stukken neerlegt waaronder een brief van UNHCR van 13 juli 2018, een oude rantsoenkaart van de familie, een foto van verzoeksters gezin bij het graf van de moeder van Z. S. die in Iran is begraven, een foto van H. B. en een foto van de rapportuitreiking van het jongste kind (stuk 7) die verzoeksters verklaringen op het eerste gezicht lijken te ondersteunen.

Aangezien de Raad te dezen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 mei 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER